

— obciążenie Komisji całością kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie F-83/07 Zangerl-Posselt przeciwko Komisji, w którym skarga wnoszącej odwołanie została oddalona.

Celem uzasadnienia odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo przy rozpatrywaniu przesłanek dopuszczenia do konkursu ogólnego EPSO/AST/27/06. W tym względzie zarzuca ona między innymi, że przy rozpatrywaniu czy dysponuje ona dyplomem w rozumieniu ogłoszenia o wspomnianym konkursie Sąd do spraw Służby Publicznej powołał się w największym stopniu na francuską wersję art. 5 ust. 3 lit. a) ppkt ii) regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Ponadto argumentacja Sądu do spraw Służby Publicznej, w drodze której dążył on do oddalenia żądań wnoszącej odwołanie jest obciążona wieloma błędami prawnymi. W tym względzie utrzymuje ona między innymi, że dokonano ustaleń, których nieprawidłowość wynika z akt sprawy a także przeinaczono dowody.

Wnosząca odwołanie podnosi również, że, co prawda potwierdzono, iż miała miejsce zarzucana przez nią pośrednia dyskryminacja ze względu na wiek, która została jednak uznana za uzasadnioną przy pomocy niewystarczającego i błędnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Jurašiniović przeciwko Radzie

(Sprawa T-63/10)

(2010/C 113/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ivan Jurašiniović (Angers, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Amara-Lebret)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 grudnia 2009 r., którą skarżącemu odmówiono dostępu do następujących dokumentów:

— decyzje Rady dotyczące przekazania Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla byłej Jugosławii dokumentów, których Trybunał ten żądał w ramach procesu Gotowiny;

— całą korespondencję w tym względzie pomiędzy Instytucjami UE i Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii (włącznie z ewentualnymi załącznikami) i w szczególności pierwotnych wniosków pochodzących zarówno od Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii jak i adwokatów A. Gotowiny;

— nakazanie Sekretariatowi Generalnemu Rady UE udostępnienia w formie elektronicznej wszystkich żądanych dokumentów;

— obciążenie Rady UE obowiązkiem zwrotu skarżącemu kwoty 2 000 EUR netto tudzież 2 392 EUR brutto tytułem kosztów postępowania, włącznie z odsetkami obliczonymi według stopy ustalonej przez EBC na dzień, w którym skarga wpłynęła

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący żąda stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 7 grudnia 2009 r. odmawiającej mu dostępu do decyzji Rady dotyczących przekazania Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu dla byłej Jugosławii (MTKJ) dokumentów, których ten Trybunał żądał w ramach procesu Gotowiny i całej korespondencji w tym względzie pomiędzy Instytucjami UE i Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii (włącznie z ewentualnymi załącznikami) i w szczególności pierwotnych wniosków pochodzących zarówno od Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii jak i adwokatów A. Gotowiny.

Celem uzasadnienia skargi skarżący podnosi cztery zarzuty:

— naruszenie prawa w zakresie w jakim Rada odmówiła dostępu do dokumentów na podstawie art. 70b regulaminu postępowania i w przedmiocie dowodów przed MTKJ, podczas gdy przepis ten nie znajdował zastosowania;

— brak zagrożenia bezpieczeństwa postępowania sądowego i opinii prawnych na podstawie art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, ponieważ wyjątek ten dotyczy ochrony postępowań sądowych w Unii Europejskiej i w państwach członkowskich a nie postępowania sądowego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii, który znajduje się poza jurysdykcją UE;

— brak zagrożenia interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie tegoż rozporządzenia;

— istnienie nadrzędnego interesu publicznego na podstawie art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ skarżący żądał przekazania mu wskazanych dokumentów w celu obrony swoich praw w postępowaniu w sprawie T-465/09. Wniosek ten odnosi się do dostępu do sądu i do prawa do rzetelnego procesu przed sądem europejskim. Ponadto, konflikt, którego dotyczą te dokumenty zakończył się w 1995 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2010 r. — Zuckerfabrik Jülich przeciwko Komisji

(Sprawa T-66/10)

(2010/C 113/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zuckerfabrik Jülich AG (Jülich, Niemcy) (Przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr

1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 233 WE (analogicznie art. 266 TFUE), twierdząc, że Komisja nie zastosowała wymogów określonych w wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06, Zb.Orz. s. I-3231. W wyroku tym Trybunał wskazał, w jaki sposób określać należy parametry „nadwyżki przeznaczonej na wywóz” i „łącznej ilości zobowiązań dotyczących wywozu” przy obliczaniu wysokości opłat produkcyjnych w sektorze cukru dla lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006. Skarżąca stoi na stanowisku, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła także trzeci parametr, a mianowicie „całkowitą kwotę refundacji”, mimo że jej obliczanie nie stanowiło przedmiotu postępowania w sprawie Zuckerfabrik Jülich.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾, a także wypaczyła sens oraz cel kwestionowanego rozporządzenia. W tym względzie utrzymuje ona w szczególności, że w ramach całkowitej kwoty refundacji Komisja uwzględniła refundacje wywozowe, które nie były przedmiotem roszczeń ani nie zostały wypłacone. Ponadto zryczałtowanie miesięcznych wielkości wywozu doprowadziło do powstania nieścisłości w obliczeniach. Skarżąca podnosi w tym względzie, że w sprawie Zuckerfabrik Jülich Trybunał zabronił ustalania a priori całkowitej straty na kwotę wyższą od wydatków związanych z refundacjami.

Po trzecie skarżąca zarzuca naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, twierdząc, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła całkowitą kwotę refundacji z mocą wsteczną.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że w dniu 3 listopada 2009 r. Komisja nie posiadała już kompetencji do przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat produkcyjnych w sektorze cukru w odniesieniu do lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006, gdyż w chwili przyjęcia tego rozporządzenia nie obowiązywało już wskazane przez Komisję jako podstawa prawna rozporządzenie nr 1260/2001, w prawie wtórnym nie istniała żadna inna podstawa prawna, zaś w świetle stosownych postanowień traktatu WE kompetencje w tym zakresie przysługiwały nie Komisji, lecz Radzie.